

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 85/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50 C 103/2007, ktoré je vedené krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 85/2008.

Sťažovateľ uviedol, že odvolanie podal 23. septembra 2008, krajskému súdu bolo zaslané 9. októbra 2008, pričom sa krajský súd dosiaľ jeho vecou meritórne nezaoberal. K priebehu konania uviedol, že „*Krajský súd 6 mesiacov ustanováva zákonný senát, čo sú zjavné prieťahy v konaní*“, a zatiaľ posledný úkon v jeho veci bol vykonaný 6. apríla 2009.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 85/2008 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal krajskému súdu konať bez ďalších prieťahov, priznal mu finančné zadost'učinenie 5 000 € a prikázal krajskému súdu písomne sa ospravedlniť za zbytočné prieťahy.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 92/05).

Dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

Ústavný súd z príloh sťažnosti, ako aj dopytom na krajskom súde zistil, že predmetom odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 85/2008 je rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50 C 103/2007 z 27. júna 2008 v právnej veci o ochranu osobnosti. Spis bol predložený krajskému súdu 14. októbra 2008. Sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu, ktorej bola jeho vec pridelená, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Nc 3/2009 z 23. februára 2009 tak, že namietanú predsedníčku senátu vylúčil z prerokovania a rozhodovania veci. Na základe opatrenia predsedníčky krajského súdu zo 6. marca 2009 bol vo veci sťažovateľa určený iný predseda senátu. K ďalšej zmene v zložení senátu došlo 11. marca 2009. Dňa 25. marca 2009 oznámila dôvody na vylúčenie z prerokovania a rozhodovania o veci sťažovateľa členka

senátu, preto bola 6. apríla 2009 na základe opatrenia predsedníčky krajského súdu nahradená iným sudcom. Z dôvodu odchodu jedného z členov senátu z krajského súdu bol opäť na základe opatrenia predsedníčky krajského súdu z 18. decembra 2009 určený nový člen senátu. O odvolaní sťažovateľa dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že postup krajského súdu v odvolacom konaní je poznačený prietahom v trvaní 9 mesiacov (nečinnosť od apríla 2009). Dovtedy krajský súd nemohol o veci sťažovateľa konať, pretože boli dané dôvody na vylúčenie viacerých sudcov, ktorí sa mali podieľať na rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Riadne zloženie senátu ako podmienka nestrannosti súdu je jednou zo záruk spravodlivého súdneho konania, a preto nemožno rozhodovanie o vylúčení sudcov a následných zmenách v zložení senátu považovať za postup, ktorým by dochádzalo k zbytočným prietahom v konaní.

Ústavný súd nepovažuje doterajšiu dobu konania krajského súdu za neprimerane dlhú predmetu a povahe odvolacieho konania. Zistená niekoľkomesačná nečinnosť v postupe krajského súdu nedosahuje intenzitu zbytočných prietahov, ktoré by boli dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Dosiaľ trvá konanie o veci sťažovateľa na dvoch stupňoch súdnictva dva roky a sedem mesiacov (sťažovateľ podal žalobu Okresnému súdu Bratislava II 1. júna 2007), čo je doba, ktorá podľa judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva nepresiahla dĺžku konania primeranú povahe veci.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal v tejto veci sťažnosť na prietahy podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 30. novembra 2009, ktorú vybavil podpredseda krajského súdu prípisom sp. zn. Spr. 2229/2009 zo 16. decembra 2009, v ktorom uznal sťažnosť za dôvodnú s tým, že jej vybavenie bude pravidelne sledovať.

Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu na poštovú prepravu 14. decembra 2009, ešte predtým, ako bola vybavená jeho sťažnosť podpredsedom krajského súdu, a teda bez toho, aby poskytol krajskému súdu možnosť v primeranej lehote prijať opatrenia, ktoré by

viedli k zefektívneniu postupu v jeho veci. Takéto podanie sťažnosti považuje ústavný súd len za formálny úkon, ktorým sťažovateľ nesledoval odstránenie namietanej nečinnosti krajského súdu a nepovažuje ho za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (podobne II. ÚS 101/06, IV. ÚS 48/06).

Všetky uvedené zistenia viedli ústavný súd k záveru, že priebeh a stav odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 85/2008 nepripúšťajú možnosť vysloviť vo veci sťažovateľa porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá na predbežnom prerokovaní, nebol už dôvod zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2010